

ТЕОДОР СТЪРДЖЪН ЗОВ

Превод от английски: Любомир Николов, —

chitanka.info

Не, не споря с вас. Само казвам, че вече половин час говорите за телепатия, а още не сте споменал подходящ пример. Нека ви го разкажа аз.

Случи се с Бърт Коли. По онова време двамата със Селма бяха женени от около шест седмици. Връщаха се от меден месец и бяха пътували с кола цяла нощ. Като чу звънкия глас на будилника, Бърт героично надигна глава. Какво ли не би дал, за да си отспи. Селма можеше... и точно това правеше! А пък разправят, че все жената страдала. Той я погледна и се усмихна широко. Тя вечно изглеждаше тъй красива — дори когато имаше главоболие.

Бърт набързо се облече и влезе в изящния хромиран асансьор със скрито осветление. Това се казва място за младоженка, помисли той, докато излизаше на партера. Пътюм хвърли поглед към огромното огледало във фойето и хукна да хване такси.

Когато мъжът ѝ излезе, Селма отвори едно око при тихото захлопване на вратата. Превъртя се, затвори окото и се усмихна сънливо. Милият Бърт. Снощи беше страхотно... така се бяха вкопчили един в друг, че забравиха да похапнат. Да похапнат... думата лениво се завъртя из главата ѝ. Чудеше се дали предпочита да поспи, или да закуси. Но гладът надделя; тя намери сили да стане и пипнешком се отправи към кухненската печка. Сложи в тенджерката яйце и вода, пусна газта и драсна клечка кибрит. После се върна в леглото „само за минутка“. А след минутка отново спеше дълбоко. Не беше внимавала с газовата горелка. Всъщност изобщо не я бе запалила.

Бърт седеше напрегнат в таксито, стимулираше шофьора с дребни банкноти и се мъчеше да влияе на светофарите от разстояние. Беше началник, но обичаше да пристига на работа заедно с всички останали. Представи си как Селма дреме спокойно в апартамента и се усмихна. Апартаментът бе нейна идея. Той искаше нещо огромно, с осемдесет стаи, двайсет бани и цяло ято слуги; Селма обаче цял живот бе пестила и настоя за „само две стаи и кухничка“. Е, получи си ги... но какви стаи! Бърт прерови целия град, докато откри най-разкошния и най-скъп малък апартамент. Незабавно го купи.

— Давай газ, братче — подкани шофьора той.

А в апартамента Селма трепна насън, разкашля се, изпъшка веднъж-дваж и се унесе още по-дълбоко.

Бърт обмисляше днешните задачи и опитваше да се настрои. Но нещо сякаш му пречеше като досадна, полузабравена мелодия; като случайно зърнато лице, което не те напуска през целия ден. Помъчи се да прогони чувството и не успя. Имаше нещо нередно... имаше...

(В апартамента газта продължаваше да съска...)

„Върни се... върни се... върни се...“

Бърт рязко тръсна глава. Бе готов да се закълне, че е чул глас.

„Бърт! Бърт! О, Бърт...“

Гласът пулсираше в мозъка му тихо, но свършено ясно — гласът на Селма! Той се приведе напред и потупа шофьора по рамото.

— Чу ли нещо, мой човек?

— Не... какво да чуя?

— Карай обратно! — кресна Бърт. — И побързай!

Сред вой на гуми шофьорът взе завоя на две колела и потегли обратно по булеварда. Бърт едва не му каза да кара пак към центъра, но се облегна назад. Не знаеше дали да се ругае за глупостта, или да се съмнява в разсъдъка си. Едно бе ясно — трябваше да се върне и то час по-скоро.

(Селма лежеше неподвижно.)

Таксито спря на светофар.

— Давай — изръмжа Бърт. — Ако те глобят, аз ще платя.

Шофьорът не се поколеба. Години наред бе возил забързани, трескави хора от място на място, ала никога не бе срещал тъй напрегнат, тъй истерично устремен клиент. Личеше си, че има с какво да плати. Добре тогава. Шофьорът превключи скоростите и се хвърли в гъмжилото от коли.

Лъкатушейки, прогонвайки коли и камиони от пътя си с клаксон и словесни снаряди, шофьорът правеше отчаяни опити да изкара педала през пода. Блед и напрегнат, Бърт седеше на ръба на седалката и напрегнато гледаше напред. Сам не знаеше какво го плаши. Отново се сети за гласа — не защото го чу, а напротив, защото изведнъж бе заглъхнал.

Таксито закова пред входа. Още преди да е спряло, Бърт изхвъркна навън и хукна по стъпалата, като остави шофьора да съзерцава с усмивка новичка двайсетачка. Нахълта в асансьора и го руга през цялото време, докато пъплеше към дванайсетия етаж.

Задъхан от физическо и нервно напрежение, той най-сетне стигна пред вратата, трескаво измъкна ключа, налучка ключалката, отвори. Газ!

Втурна се в кухнята и завъртя крана.

Ето ви го примера. Всичко е истина, лично ги познавам. Какво? Селма ли? Разбира се, че нищо и нямаше. Защо? Онзи разкошен апартамент имаше климатична инсталация; и четирите крана да бе пуснала, пак можеше преспокойно да спи цял ден. Не говорим за газ, а за телепатия!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.